

Αθανάσιος Χατζηπανταζής, ένας από τους σημαντικότερους φρουρούς του Ελληνισμού

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«....χρωστάμε σ'όσους ήρθαν,πέρασαν,θα 'ρθουνε θα περάσουν,
κριτές θα μας δικάσουν οι αγέννητοι,οι νεκροί» ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο Αθανάσιος Χατζηπανταζής γεννήθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στην Σκοτούσσα Σερρών. Αποτέλεσε έναν από τους σημαντικότερους φρουρούς του Ελληνισμού στις περιοχές Καλών Δέντρων, Τζουμαγιάς (Ηρακλείας) και Σιντικής και

τελούνταν από τους Ηρακλειώτες Θωμά Τζιντζή, Όλιο, τον Πενταπολιώτη Χρήστο Κιουτσούκη και το πρό.

Αργότερα προστέθηκαν και άλλοι εννέα άνδρες από

την περιοχή. Επισκέπτονταν κάθε βράδυ τα τρομοκρατημένα από τους Βουλγάρους χωριά. Με την παρουσία του ενεθάρρυνε τους κατοίκους. Το σώμα αναζωπύρωνε το εθνικό φρόνημα των αφοσιωμένων στο Οικουμενικό Πατριαρχείο

κατοίκων των χωριών. Εμπέδωνε το αίσθημα της ασφαλείας σ' αυτούς. Προέβαινε στην καταδίωξη των Βουλγάρων πρακτόρων και κομιτατζήδων. Προκαλούσε το φόβο και το πανικό στους σχισματικούς, που είχαν αποθρασυνθεί. Προσπάθησε να εκμηδενίσει τις Βουλγαρικές επιθετικές ενέργειες στην περιοχή.

Η παρουσία του στο δυτικό κάμπο των Σερρών ήταν θετική. Η ταχεία τιμωρία για τις αλλεπάλληλες δολοφονίες και τα άλλα εγκλήματα των Βουλγαροκομιτατζήδων και των πρακτόρων τους από τους Μακεδονομάχους Έλληνες υποχρέωσε τους Βουλγάρους να σταματήσουν τη βία, που ασκούσαν στα χωριά για να εκβουλαρίσουν τους Έλληνες της υπαίθρου. Οι Βούλγαροι όμως συνέχιζαν να δρουν στις Σέρρες και τα χωριά με ανεξέλεγκτους κατασκόπους και πράκτορες. Αυτοί έπρεπε να εμποδιστούν. Ένας από τους κατασκόπους ήταν ο μορφωμένος και δραστήριος βιβλιοπώλης Αθανάς Νίκωφ στο συνοικισμό του Αγίου Παντελεήμονα. Κατοικούσε δίπλα από την τουρκική Αστυνομία. Κυκλοφορούσε ένοπλος με σωματοφύλακα σε ώρες μεγάλης κίνησης και δρούσε ύπουλα σε βάρος των Ελλήνων.

Η κατοικία του ήταν το κέντρο του βουλγαρικού κομιτάτου. Το Ελληνικό Κέντρο αποφάσισε να τον εκτοπίσει από τις Σέρρες. Ο Νίκωφ όμως λάμβανε όλα τα μέτρα και αποτύγγανε κάθε προσπάθεια του προξενείου. Για την απομάκρυνσή του το Κέντρο του αγώνα κάλεσε τον Χατζηπανταζή Αθανάσιο με το πρωτοπαλικάρό του Κηπουρό. Οι δύο άνδρες εγκαταστάθηκαν δίπλα από το σπίτι του Νίκωφ κοντά στο ναό του Αγίου Παντελεήμονα Σερρών. Παρακολουθούσαν τις κινήσεις του και διαπίστωσαν τη μεγάλη δράση του. Μια Τρίτη, που είχε παζάρι, βγήκαν στις 10 π.μ. ο Νίκωφ με το σωματοφύλακά του από το σπίτι τους.

Ο Χατζηπανταζής με το πρωτοπαλικάρό του Κηπουρό τον περίμεναν στη πέτρινη γέφυρα της Κλοποτίτσας και του επιτέθηκαν αστραπιαία. Πριν προλάβουν να τους πυροβολήσουν εκείνοι με τα όπλα τους, τους αποτελείωσαν αυτοί. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα της ώρας είχαν εκτελέσει την αποστολή τους και έσπευσαν να εξαφανισθούν από το χώρο της εκεί τουρκικής αστυνομίας. Τρέχοντας ο Κηπουρός πρώτος στην ανηφόρα σκόνταψε. Ο Χατζηπανταζής, που τον ακολουθούσε, έσκυψε να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Εκείνος, νομίζοντας ότι τον συνελάμβανε κάποιος Τούρκος αστυνομικός, πάνω στην ταραχή και τη σύγχυσή του, χωρίς να προσέξει τραυμάτισε το Χατζηπανταζή με το μαχαίρι στη κοιλιακή χώρα. Μετέφεραν τον τραυματισμένο αμέσως στο προξενείο. Τρεις γιατροί, οι Χρυσάφης, Καρατζάς και Πάνος κλήθηκαν να τον εξετάσουν. Αγωνίστηκαν με κάθε τρόπο να τον θεραπεύσουν από την βαθιά πληγή, αλλά δεν το κατόρθωσαν. Μολύνθηκε το περιτόναιο από την πληγή και ανέβασε υψηλό πυρετό.

Κατά τη διάρκεια της μυστικής νοσηλείας του εκεί, στο προξενείο, κατέφθασαν Οθωμανοί αστυνομικοί προκειμένου να διεξάγουν έρευνα. Τότε, ο συνεργάτης του, Αθανάσιος Κυριακόπουλος από το Νέο Σούλι τον επωμίστηκε και τον περιέφερε στη συνοικία «Εβραίικα» των Σερρών, έως ότου απομακρυνθούν οι Τούρκοι χωροφύλακες από το προξενείο. Δεν υπήρχαν όμως τα κατάλληλα φάρμακα και υπέκυψε στο μοιραίο εντός μιας εβδομάδας, την 2 Σεπτεμβρίου του 1906.

Για να μη καμφθεί το ηθικό των αγωνιστών και των κατοίκων και προ πάντων για να μην αποθρασυνθούν οι Βούλγαροι, έπρεπε να μείνει μυστικός ο θάνατός του. Τον έθαψαν κρυφά την νύκτα στο προαύλιο του ναού των Αγίων Θεοδώρων χωρίς να ανακοινώσουν το γεγονός. Ήταν όμως επικίνδυνο να προδοθεί ο τάφος του και να επιρρίψουν οι Τούρκοι ευθύνες για συγκάλυψη του αρχηγού των ανταρτών στην Μητρόπολη. Γι' αυτό, δύο μήνες αργότερα, μια νύχτα με το φως ενός λυχναριού, ο Πρωτοσύγκελος Λεόντιος με τους επικεφαλής του «Ορφέα», ξέθαψαν με πολλές προφυλάξεις την αποσυντεθειμένη σωρό του Χατζηπανταζή και την μετέφεραν στο προαύλιο του ελληνικού προξενείου, όπου και την έθαψαν πάλι.

Ο θάνατός του τηρήθηκε μυστικός μέχρι το 1908, διότι το όνομά του προκαλούσε φόβο στους Βουλγάρους και θάρρος στους Έλληνες. Για να μη φανεί το πένθος της οικογένειάς του, η σύζυγός του αντί για μακάριο του άνδρα της έκανε δεξιώσεις στις κυρίες της πόλεως και το σώμα του συνέχισε την ένοπλο δράση με ηγέτιδα, τη σύζυγό του Σοφία Χατζηπανταζή.